

que estableix un ministre d'Exteriors europeu i un servei diplomàtic comú, o bé mirar de dividir el Tractat en dos i sotmetre a l'aprovació dels votants francesos només les dues primeres parts, més digeribles, i aprovar la resta,

més conflictiva, per via parlamentària. En tot cas, l'opinió majoritària és la que expressa Daniel Keohane, del Centre per la Reforma Europea de Londres: "Si França vota no, la Constitució és morta". Caldria pensar-ne una altra,

més endavant, sempre que algú se les empesqués per imaginar un nou Tractat més engrescador.

*Sandra Buxaderas
Brussel·les*

Temps de calabruix: el referèndum perquè el Regne Unit done suport al tractat de la Unió Europea serà convuls, i ni els resultats a França ni a Holanda podran evitar-ho. A Westminster, fa anys que la boira amaga el continent.

La venjança britànica

"Si fos per mi, no hi hauria referèndum. Fer-ne una votació democràtica és la idea més esbojarrada que mai ningú ha tingut a Downing Street [la residència oficial del primer ministre]; tothom sap que els britànics són suficientment estúpids per rebutjar-lo!" NB ha accedit a prendre un te, amb la presència d'EL TEMPS, en companyia d'altres membres del personal de la Cambra dels Comuns. NB acaba de renovar contracte com a conseller d'una de les diputades laboristes més pròximes a Tony Blair. Hi ha treballat estre-

tament durant la passada legislatura i aquesta setmana s'incorpora de nou al seu despatx, després que el Partit Laborista ha guanyat els comicis generals per tercera vegada consecutiva. "Les eleccions europees sempre han estat, i ho seran encara per llarg temps, una ocasió per rebel·lar-se contra el Govern, contra la pròpia societat, contra el clima i contra la fatalitat de viure en una illa..."

Quan NB explica la naturalesa política de la relació entre el Regne Unit i la Unió Europea, tothom hi està d'acord. En efecte, fins i tot una lectura superfi-

cial de les votacions indica que els britànics fan un ús ben estrany de les eleccions a les institucions de Brussel·les: el 2004, va vèncer el Partit Conservador i el partit de l'extrema dreta UKIP obtingué 12 europarlamentaris. Com va demostrar-se el passat 5 de maig, el vot a la ultradreta va ser un vot destructiu, però no sòlid ni fidel. En les eleccions generals, UKIP no ha aconseguit ni un sol seient a Westminster, com tampoc cap altre partit d'ideologia semblant.

Ara, els euroescèptics laboristes han engegat la maquinària perquè el no arrasse quan vingi l'hora de respondre a la qüestió: "Hauria d'aprovar, el Regne Unit, el tractat que estableix una constitució per a la Unió Europea?" El seu líder, el diputat Ian Davidson, ha declarat que la treva interna s'ha acabat, que el laborisme ha guanyat àmpliament i que en aquests moments hi ha les condicions necessàries per un debat obert sobre les relacions amb la Unió Europea. Davidson ha exigint un referèndum dins el mateix Partit Laborista, finançament per a la causa del no i la celebració del referèndum públic tan aviat com siga possible, fins i tot abans de l'holandès, que s'espera per al mes de juny. També ha afirmat que unirán la seua força amb els diputats liberaldemòcrates, els grups activistes verds i les organitzacions sindicals —els conservadors faran campanya pel no, de tota manera.

L'objectiu d'aquest front, tanmateix, té poc a veure amb Europa: "Serà la nostra oportunitat per clavar-li una punyada a l'ull." A qui?, a Blair, és clar.

Així es deixarà anar inútilment una altra cita amb la tard o d'hora inevitable reflexió sobre Europa. De moment, per a la gent que treballa a Westminster, només hi ha la seua illa i, més enllà de la boira, un continent.

*Victorià Jiménez
Londres*